

Titel: Kapitel XV.

Citation: "Kapitel XV.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e24711/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

holdssteder. Til „Steder, der staa under Politiets særlige Tilsyn“, høre først og fremmest Bordeller. — Hvad endelig angaar den sidste Klasse Lokaler, der nævnes i Paragraffen, rammer Bestemmelsen kun selve de Rum, der ere tagne i Brug til Markandiser-, Pantlaaner- eller Klude- og Benforretninger, men ikke vedkommende Indehaveres derfra afslutte private Bærelser.

Overvidt der i en Kantsagning af de nævnte Lokaltiteter ligger en Sigtelse mod nogen bestemt, maa bero paa Omstændighederne.

§ 145.

De i denne Paragraf indeholdte Regler ere i deres Bøjen ensartede med de for Beslaglæggelse givne. Naar det er fundet retfærdigt som det normale Grundlag for en Kantsagning at fræve en af Grunde ledsaget Afgørelse af Retten, en „Kendelse“, er Grunden hertil, at Kantsagning ofte vil være et mere indgribende og betænkeligt Skridt end Beslaglæggelse, for hvilken sidste den hyppig er en Forudsætning.

Naar der i 2det Stk. henvises til de i „§ 143, 1. og 2., a. og b.“ ommeldte Betingelser, er dette naturligvis at forstaa i Overensstemmelse med Indholdet af § 143, altsaa: Betingelsen i Nr. 1 i Forbindelse med enten Betingelsen i Nr. 2. a. eller Betingelsen i Nr. 2. b.

§ 146.

I Reglen i 3dje Stk. om Pligten til at lade sig bruge som Vidne ved Kantsagninger (derunder ogsaa ved de af Politiet foretagne) er indsat en stedblig Begrænsning, der ikke fandtes i det tidligere Forslag, men som formøntlig er nødvendig.

§ 147.

Reglen i 5te Stk. fandtes ikke i det ældre Forslag, men forklarer i øvrigt sig selv.

Kapitel XV.

Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten.

Reglerne i det tidligere Forslags §§ 166—168 om Sigtedes Indkaldelse og i dets 2det Afsnits 5te Kapitel om Sigtedes Afhørelse ere her samlede i et Kapitel, som derhos formen-

tes at have sin naturligste Plads foran Reglerne om Anhørelse og Fængsling. Naar Reglerne i det tidligere Forslags § 206 (om Afhørelse af en privat Anklager eller den Forurettede) ikke ere medoptagne, er Grunden dertil dels, at de private Straffesager ere udgaede af Udskiftet, medens der angaaende den Private, der paataler i Henhold til § 36, er givet en udtrykkelig Regel i § 371, dels at den Erstatningslagers Børgbarhed som Vidne og Vidnepligt ligefrem følger af, at egen Interesse ikke længere er Fritagelsesgrund, og at Bestemmelsen af Vidneforklaringernes Værd er fri.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§ 149.

Om hvad der er „lovlig Indkaldelse“ jfr. § 151 sammenholdt med § 150.

Ordene „og i øvrigt naar Loven kræver hans Nærværelse“ sigte til § 207 sidste Stk. (anticiperet Revisførelse), § 233, jfr. § 234 (Domsforhandling for Landsretten), § 303, 3dje Stk. (Domsforhandling i almindelige Underretssager), § 316, (Domsforhandling i Politisager, jfr. dog § 312). — Jfr. med Hensyn til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Sigtedes Nærværelse under Appel af Landsretssager § 331 og af Underretssager § 340, 3dje Stk. og § 344, 2det Stk.

§ 150.

Saalænge Forundersøgelse ikke er indledet og ej heller Tiltale er rejst, vil Sigtede, naar han ønskes afhørt inden Retten, som Regel være at indkalde til Møde for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig, se § 50. Forbeholdet i Paragraffens 4de Stykke sigter til § 226, jfr. § 303, og § 310.

§ 151.

Angaaende Paalæg af Retten om nyt Møde, se § 91. „Hvor ikke andet er bestemt“ jfr. § 226.

Bed Reglen i 2det Stykke (jfr. Ordene „angive, hvorpaa Sigtelsen gaar ud“) i Forbindelse med Reglerne i § 104 om Vidneindkaldelse (jfr. Ordene „Indkaldelsens Betydning“) indeluttes det at affatte Tilsigelser saaledes, at den Tilsigte ikke ved, om han indkaldes som Vidne eller Sigtet.

I Modsetning til de forudgaaende Regler har Reglen i sidste Punktum af nærværende Paragraf ogsaa Hensyn til den fængslede Sigtede, idet denne ifølge § 226 skal have særlig Tilsigelse til Domsforhandlingen.

§§ 152—154
 angaa Sigtedes Afhørelse og gennemføre det Hovedprincip i Anklageprocessen, at ingen Tvang maa anvendes overfor Sigtede til Fremstæffelse af Tilstaaelse; Sigtede har med andre Ord ingen Pligt til at udtale sig, og hans Tavsbed kan — bortset fra visse Politifager (§ 312) — ikke i og for sig betragtes som Bevis mod ham. Med de her udtalte almindelige Regler maa sammenholdes de mere specielle Regler om Afhørelse under Forunderjogelsen i § 210 og under Domsforhandlingen i §§ 242, 269 og 272 (jfr. §§ 303 og 316 samt §§ 341 og 361).

Kapitel XVI.

Anholdelse.

Nærværende Kapitel, der svarer til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV., 2den Del, er i Realiteten ikke meget afvigende fra dette. Bortset fra nogle redaktionelle Omfæringninger, er det nærmest kun med Henjyn til Betingelserne for den Anholdelse, der kan finde Sted uden foregående Indfaldelse, at der er foretaget nogen Ændring.

Naar nemlig det tidligere Forslag i sin § 170 kun hjemlede fri Afgang til Anholdelse af Mistænkte, naar disse enten ere Bagabonder, eller Følk, som ikke have Bolig eller dog varigere Ophold i Riget eller ere „Ubekendte, om hvis Navn og Opholdsstæd ingen antagelige Oplysninger findes eller kunne fremstæffes“, medens Anholdelsesbeføjelsen overfor alle Andre forudbætt, dels at der er Tale om større Forbrydelser end dem, der paatales under Politifag, dels at der er særlige Grunde til at antage, at Bedømme vil unddrage sig Ansvar, saa har Tanken hermed aabenbart været den, at der ikke burde være Afgang til for mindre Forseelser at anholde faste bosiddende Borgere, idet en Anholdelse overfor saadanne let vil kunne være en meget haard og forstyrrende Forholdsregel, medens der paa den anden Side ikke er megen Grund til at befrygte, at de skulle søge at unddrage sig Ansvar. Denne Tanke er naturligvis i sig fuldstændig rigtig; men ved den Maade, hvorpaa den er gennemført, er der ikke taget tilbørligt Henjyn til, at der under Politimesterens Paataale vil komme til at henføre en Række strafbare Handlinger af betydelig praktisk Vigtighed, der ofte begaaes af Personer, som ikke kunne betegnes som Bagabonder, Fremmede

eller Ubekendte, men som alligevel ikke høre til den Kreds af faste, bosiddende Følk, som det var Forslagets Tanke at værne om. Der tænkes herved paa Betlere, Personer, der overtræde Tilhold efter Lov 3. Marts 1860 eller efter Lov 15. Maj 1875 om Tilhyn med Fremmede, eller som unddrage sig deres Vernepligt, Personer, der overtræde Loven 10. April 1874 om Mødarbejdelse af den venerable Smittes Udbredelse, Fruentimmer, der mod Politiets Adbarjel søge Grøvhøvd ved Uagt, samt Søfolk, der rømme fra deres Skib (jfr. § 31 g., j. L., 1., samt til Dels h. og s.). Om alle disse gælder det, at de paa den ene Side ikke behøve at være Følk, der strejfe om uden Midler til lodligt Underhold, eller Ubekendte, om hvem ingen antagelige Oplysninger kunne stæffes, eller Følk, som ikke have Bopæl eller varigere Opholdsstæd her i Riget, medens de dog paa den anden Side ville være saa løst knyttede til det, der til enhver Tid er deres Bolig eller Opholdsstæd, at al Retsaanbhævelse mod dem vil være saa godt som umuliggjort, hvis der ikke indrømmes Rette Besøjelse til at lade dem anholde og eventuelt fængsle, og Politiet Besøjelse til at anholde dem. Medens derfor i øvrigt den ovennævnte Søndring mellem Bagabonder, Fremmede og Ubekendte og paa den anden Side de faste bosiddende Borgere er bevaret (jfr. §§ 156 og 158), er der dog taget det fornødne Forhold med Henjyn til de ovennævnte Klasser af Sager. Endvidere er Politiets Anholdelsesret udvidet til at gælde alle Personer og alle Arter af strafbare Handlinger, altsaa ogsaa Politiovertrædelser, for saa vidt der foreligger den særlige Situation, at den Paagældende træffes under Udførelsen af en Forbrydelse og ikke vil afstaa fra sin forbryderiske Virksomhed.

Herester ere de samlede Regler om Anholdelse uden foregående Indfaldelse i deres Hovedtræk disse:

Rette kan anholde Bagabonder, Fremmede og Ubekendte, der ere mistænkte for en hvilken som helst strafbar Handling, men andre Personer kan, naar de ere mistænkte for en Overanlagers-Forsølgning undergives Forbrydelse eller en af de ovenfor særlig nævnte Overtrædelser, og der derhos er særlig Grund til at ifikre den Paagældendes foreløbige Tilstedeblivelse og Afhøndring fra Samfrem med andre.

Politiet kan, naar der ikke er Tid til (uden Fare for at forpilde Bemedet) at indhente Rette Beslutning, anholde Bagabonder, Fremmede og Ubekendte, der ere mistænkte for at have begaaet en hvilken som helst, offentlig Forsølgning undergives,